

Hogy tehetségüket kibonthassák

A Szerb Antal Gimnáziumban (Budapest, XVI. Batthyány Ilona u. 12.) 1981-ben volt Országos Olasz Verseny.

Előzmények: 1977-óta tanítottam a gimnáziumban, 1979-ben kaptam az első olaszos csoportot. Az olasz nyelv oktatásának jelentős hagyománya volt korábban is a gimnáziumban, dr. Fenyvesi Margit tanárnő tanítása nyomán. (1956-58-ig Herczeg Gyula is tanított itt.)

Kezdő olasztanárként, tapasztalatok nélkül, szinte csak véletlenül vállaltam el a verseny megszervezését és lebonyolítását. Nem tudtam előre, hogy ez mivel jár. A gimnázium akkori igazgatója, Halmos László, valamint dr. Kovács Kálmánné igazgatóhelyettes támogatásával hozzákezdünk az előkészületekhez. Csak menet közben derült ki számomra: mire is vállalkoztam, de egyetlen percig sem gondoltam arra, hogy megfutamodjam. Igazam lett.

Ha nemes a cél: ha a legkiválóbb tanulóknak külön lehetőséget biztosíthatunk arra, hogy tudásukat megmutathassák, hogy tehetségüket kibonthassák, akkor érdemes hónapokig önzetlenül, minden külön díjazás nélkül dolgoznunk, akkor megéri a sok munkát.

Sok használható szakmai segítséget kaptam az előkészítés során az akkori olasz szakfelügyelőtől és olasz szakos kollégáktól: Ogonovsky Istvántól, Faluba Kálmántól, Kenyeres Zoltántól.

A gyakorlati jellegű feladatok megoldásában a gimnázium vezetése, néhány lelkes kolléga, a leánykollégium igazgatónője és gondnoka, számos szülő és mindenekelőtt a gyerekek segítettek, akik sok ötlettel, javaslattal és előkészítő munkával járultak hozzá a verseny sikeres lebonyolításához.

Fénymásoló még nem létezett: a fordítandó szövegeket, verseket stencilezve állítottam elő, a résztvevő iskoláknak szóló leveleket írógéppel írtam, vagy – diktálás, tollbamondás alapján – maguk a gyerekek írták kézzel, (gyöngybetűkkel!). Mivel a Cinkotán lévő iskolánk megközelítése sem egyszerű, kis térképeket is rajzoltunk és mellékelünk minden levélhez, az utazás részletes leírásával együtt.

A vidéki iskolákból érkező versenyzők közül a lányoknak és a tanárnőknek gimnáziumunk kollégiuma biztosított szállást, a fiúkat családoknál helyeztük el (úgy, mint később az olasz-magyar diákcsere során). Csak pozitív tapasztalatok voltak, a vendégül látott gyerekek kedvesek és udvariasak voltak, s a helyiek ugyanúgy szurkoltak nekik is, mint saját osztály- vagy iskolatársaiknak.

Pontos adatok nem maradtak fenn, de kb. 380 diák-résztvevője volt a versenynek: számos budapesti gimnázium és szakközépiskola mellett eljöttek Pápáról, Győről, Szegedről, Kecskemétről, Nagykőrösről, Miskolcra, Esztergomból, Komlóra, Pécsről, Székesfehérvárról, Nagykátáról, Sárbogárdra, Zalaszentgrótra, Keszthelyre, Dombóvárra.

A legtöbb írásos pályaművet/fordítást a budapesti Berzsenyi Gimnázium diákjai adták be. A színdarabok előadása során a legnagyobb versengés a budapesti

József Attila Gimnázium és a Berzsenyi Gimnázium között zajlott. Az egyéni versenyszámokban sok iskola diákja jeleskedett, nevekre külön nem emlékszem, csak arra a semmihez sem hasonlítható boldog mosolyra, amellyel a – kézzel és nagy igyekezettel írt – okleveleket és könyvjutalmakat átvették a győztesek. A jutalomkönyveket a magyarországi UNESCO Irodától, az ELTE Olasz Tanszékétől, az Olasz Kultúrintézetétől, a XVI. kerületi Tanácstól és két kisebb üzemtől (mai szóhasználattal élve: szponzortól) kaptuk.

A verseny legemlékezetesebb mozzanata kétség kívül az egyéni ének kategóriában győztes tanuló énekszáma volt. Bátori Éva, a szegedi Tömörkény Gimnázium növendéke olyan gyönyörűen énekelt, hogy még a folyosókon is egy csapásra elhallgattak az addig nyüzsgő gyerekek: megállt az élet, mindenki a díszteremből kiszűrődő énekhangra figyelt. Éva éneklése rabul ejtett és elvarázsolt mindenkit. Óriási volt a siker, a díjátadáson újra énekelnie kellett a közönség egyöntetű kívánságára. Bátori Éva immár 20 éve a Magyar Állami Operaház sikeres magánénekes.

A mi Olasz Versenyünk nem tűnt ki semmilyen újtással, semmilyen újdonsággal. Sallay Géza professzor értékelt és zárta a rendezvényt, amely nagyon jó hangulatú, örömteli esemény volt. Nem volt túl sok résztvevő, a gyerekek ott lehettek egymás versenyszámainál, szurkoltak és örültek, ismerkedtek, beszélgettek, sokan barátságokat is kötöttek.

Gimnáziumunk tantestületének is jót tett egy ilyen esemény: láhattuk, hogy összefogva, a rendező gyerekek munkáját is megszervezve sikeresen tudunk lebonyolítani egy országos versenyt is.

Mivel tanári tevékenységemet 2006-ban befejeztem a Szerb Antal Gimnáziumban, több versenyt már nem tudnék rendezni. Aktív részvételemre és segítségemre viszont mindig számíthatnak a mindenkori rendezők. Mert az a tanár, aki egyszer már végigélte egy ilyen verseny megszervezésének és lebonyolításának minden örömét és izgalmát, az tudja: mekkora munka és mekkora öröm is egyben ez a „vállalkozás”. Köszönet annak, aki elkezdte, azoknak, akik életben tartották, támogatták, és akik a tehetséges olaszos gyerekek érdekében mindmáig önzetlenül, szakszerűen és szépen dolgoznak azért, hogy továbbra is színvonalas, értelmes és emlékezetes versengés maradjon az Olasz Fesztivál.

Herczeg Ildikó